

PERFEKTNA HEMI JA
SI MON ELKELS

Simone Elkeles

Thank you so much for
reading my book - I am
thrilled to be published
in the beautiful country of
Macedonia by Sakam Knigi!

Happy Reading!

♡ Simone
Elkeles

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

Местото каде ќе дознаеш што навистина вреди да се прочита...

Наслов на оригиналот

Perfect chemistry

© 2008, Simone Elkeles

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2012

*Сите права обезбедени и задржани во договор со
Simone Schechter c/o The Fielding Agency*

Превод Ивана Николовска

Јазична редакција Ана Кулеванова

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

PERFEKTNA HEMI JA

SI MON ELKELS

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

1
BRI TANI

За сите млади кои сè уште го бараат својот пат, за оние кои не се чувствуваат добро во „својата кожа“ која им е наметната од други, за сите кои се чувствуваат помалку вредно и важно од останатите, за сите на кои им е потребна инспирација, за сите кои бараат уживање и позитивна енергија, за сите кои бараат одобрување за своите постапки, а длабоко во себе не им е потребно, за сите кои веруваат дека не е лесно да се обидуваат да бидеш совршен, за сите кои веруваат дека класните разлики не можат да ги разделат луѓето и не можат да направат разлика во големината на љубовта...

Сите знаат дека сум перфектна. Мојот живот е перфектен. Мојата облека е перфектна. Дури и моето семејство е перфектно. И иако сето тоа е комплетна лага, јас се убив од преправање за да оставам впечаток дека навистина имам сè што сакам. Ако вистината излезе на виделина, таа би ја уништила целата перфектна слика за мене.

Додека од звучниците одекнува музика, јас стојам пред огледалото во тоалетот и ја бришам третата крива линија креон која ја нацртав под очите. Рацете ми се тресат, да му се плукнам. Почетокот на четвртата година од средното училиште и фактот што после цело лето ќе го видам моето момче, не би требало толку да ме вознемируваат, но дефинитивно денов ми почна катастрофално. Прво, пеглата за коса почна да испушта некакви чудни звуци и прегоре. Потоа, копчето на мојата омилена кошула се скина. А сега, креонот решил дека сака да се движи во сосема спротивен правец од оној во кој јас го нанесувам. Да имав некаков избор, ќе останев дома во мојот удобен кревет и цел ден ќе јадев топли чоколадни колачиња.

„Брит, симнувај се!“ отсутно ја слушам мајка ми како вреска од ходникот.

Мојот прв инстинкт е да ја игнорирам, но тоа никогаш не носи ништо друго освен расправи, главоболки и уште повеќе викотници.

„Се симнувам за секунда“, довикувам, надевајќи се дека ќе успеам да се справам со креонот.

Кога конечно сум готова, го фрлам креонот на полицата, се проверувам во огледалото два - трипати,

ја исклучувам музиката од системот и брзо се упатувам кон ходникот.

Мајка ми стои на крајот од нашите главни скали, скенирајќи ја мојата облека. Се погледнувам. Знаам, знаам. Имам осумнаесет години и не би требало да се грижам за тоа што мисли мајка ми, но вие немате живеено во куќата на Елис. Мајка ми е растроена. И тоа не е онаква растроеност која лесно се контролира со мали сини пилули. Кога мајка ми е под стрес, страдаат сите кои живеат со неа. Мислам дека токму тоа е причината поради која татко ми оди на работа толку рано наутро, пред таа да се разбуди, затоа што на тој начин не треба да се справува со... па, со неа.

„Не ми се допаѓаат панталоните, ми се допаѓа коланот“, вели мајка ми, покажувајќи со показалецот. „И таа врева која ти ја нарекуваш музика ми создава главоболка. Фала му на Бога што ја исклучи.“

„Добро утро и тебе, мајко“, велеам, пред да се упатам надолу по скалите и брзо ја бакнувам во образот. Колку поблиску се доближувам, толку повеќе миризбата од нејзиниот силен парфем ми удира во главата. Таа веќе изгледа како „милион долари“ во нејзиниот син Ралф Лорен костум за тенис. Дефинитивно никој не може да покаже со прст и да ја критикува нејзината облека.

„Ги купив твоите омилени колачиња за твојот прв училишен ден“, вели мајка ми, вадејќи една кеса од зад грб.

„Не, благодарам“, велеам, разгледувајќи наоколу, барајќи ја сестра ми. „Каде е Шели?“

„Во кујната.“

„Пристигна нејзината негувателка?“

„Нејзиното име е Багда. И не, не пристигна. Ќе дојде за еден час.“

„Дали ѝ кажа дека волната ѝ ја иритира кожата? И дека кубе за коса?“ И покрај тоа што не зборува, Шели наоѓа некој начин за да каже дека чувството на волна на нејзината кожа ја иритира. Кубењето коса е нова работа и има предизвикано неколку катастрофи. Катастрофите

во мојата куќа се убави колку и автомобил уништен од сообраќајна несреќа, така што нивното избегнување е од суштинско значење.

„Да. И да. Утрово ѝ објаснив убаво и на сестра ти, Британи. Ако продолжи вака да се однесува, повторно ќе останеме без негувателка.“

Одам во кујната, не сакајќи да ги слушам теориите на мајка ми за тоа зошто Шели збеснува. Шели седи на масата во нејзината инвалидска количка, зафатена со јадењето на својата пасирана храна, бидејќи дури и на дваесет години, сестра ми не е способна да џвака и да голта како сите луѓе. Како и обично, храната е расеана на нејзината брада, усни и образи.

„Еј, Шел - Бел“, велеам, навалувајќи се преку неа и бришејќи ѝ го лицето со салфета. „Денес е првиот училишен ден. Посакај ми среќа.“

Шели ги подава своите згрчени раце и ми упатува една искривена насмевка. Ја обожавам таа насмевка.

„Сакаш да ме гушнеш?“ ја прашувам, знаејќи дека сака. Докторите секогаш ни велат, колку повеќе интеракции има Шели, толку подобро за неа.

Шели кимнува. Ја прегрнувам и внимателно ѝ ги држам рацете подалеку од мојата коса. Кога се исправувам, мајка ми воздивнува. Мене ми звучеше како свирка на судија кој го контролира натпреварот. Во мојот случај - мојот живот. „Брит, не можеш да одиш на училиште така.“

„Како?“

Таа затресува со главата и фрустрирано воздивнува. „Погледни си ја кошулата.“

Погледнувајќи надолу, гледам голема влажна дамка на предниот дел од мојата бела „Келвин Клајн“ кошула. Упс. Лигавата плунка на Шели. Еден поглед кон натаженото лице на сестра ми ми го кажува она што таа не може лесно да го изрази со зборови. На Шели ѝ е жал. Шели не сакаше да ја уништи твојата облека.

„Ништо страшно“, ѝ велеам, иако некаде длабоко во себе знаам дека ова го уништи мојот „перфектен“ изглед.

Муртејќи се, мајка ми зема салфета, ја влажни со вода и ја брише дамката. Ова прави да се чувствувам како двегодишно дете.

„Оди горе и пресоблечи се.“

„Мамо, тоа е само праска“, велеам, внимателно избирајќи ги зборовите за сето ова да не се претвори во огромна грда расправија. Последната работа која сакам да ја направам е сестра ми да се почувствува лошо.

„Праските оставаат дамки. Сигурно не сакаш луѓето да помислат дека не водиш грижа за својот изглед.“

„Добро.“ Посакувам ова да беше еден од добрите денови на мајка ми, деновите кога не ми додева буквално за сè.

Ја бакнувам сестра ми на врвот од главата, доволно внимателно за да не помисли дека нејзината плунка ме вознемирила. „Се гледаме после училиште“, велеам, со намера да ја задржам ведрината на овој весел ден. „Да ја завршиме партијата шах.“

Се стрчувам нагоре по скалите, прескокнувајќи по две во исто време. Кога стигнувам во мојата соба, го проверувам часовникот. Ох, не. Седум и десет минути. Мојата најдобра пријателка, Сиера, ќе збесне ако доцнам. Грабнувам една светло сина марама од гардероберот и се молам таа добро да одговара со кошулата. Можеби никој нема да ја забележи дамката ако ја врзам марамата баш таму, врз неа.

Додека се симнувам по скалите, мајка ми стои во ходникот и го скенира мојот изглед, повторно. „Многу ми се допаѓа марамата.“

Уууф. Издишувам. Додека поминувам покрај неа, таа ми тутнува едно колаче во раката. „Изеди го по пат.“

Го земам колачето. Отсутно гризнавам од него додека одам кон мојот автомобил. За жал, не е од боровинки, моето омилено, туку од банана и бадем, а бананите во него се во претерана количина од која ти станува тешко.

Ме потсетува на мене - навидум перфектна однадвор, но однатре сè е претерано и тешко.

2 ALEKS

„Алекс, станувај.“

Му се муртам на мојот помал брат и ја закопувам главата под перницата. Со оглед на тоа што ја деламам собата со моите двајца браќа, единаесетгодишен и петнаесетгодишен, нема друго бегане, освен малата приватност што може да ти ја пружи перницата.

„Остави ме на мир, Луис“, велеам грубо преку перницата. „*No estūs chingando.*“

„Не те закачам. Мама ми рече да те разбудам за да не доцниш на училиште.“

Четврта година. Би требало да бидам горд што ќе бидам првиот член од семејството Фуентес кој ќе земе диплома за завршено средно училиште. Но по завршувањето, ќе започне реалниот живот. Факултетот е само сон. Четвртата година од средното училиште за мене е како последната забава за одење во пензија на шеесет и пет годишен човек. Знаеш дека можеш да постигнеш многу повеќе, да продолжиш, но сите очекуваат да престанеш.

„Облечен сум во новата облека од глава до петици“, го слушам гордиот, но придушен глас на Луис преку перницата. „*Рибите* нема да можат да одолеат на ваков латино мангуп како мене.“

„Браво за тебе“, мрморам.

„*Мата* рече да го истурам бокалов со вода врз тебе ако не станеш.“

Зарем е премногу да се побара малку приватност во оваа куќа? Ја земам перницата и замавнувам со неа. Вистински погодок. Водата му се истура од рацете и за
1 Не ме закачај

секунда целиот е жива вода од глава до пети.

„*Culero*!²“ вика по мене. „Ова е единствената нова облека што ја имам.“

Напад на смеење доаѓа низ вратата од собата. Карлос, мојот друг брат, се смее како нездрава хиена. Тоа трае додека Луис не скокнува врз него. Гледам како тепачката излегува од контрола, додека моите помали браќа се удираат и клоцаат меѓусебно.

Тие се добри борци, гордо си мислам додека гледам како ги „расчистуваат сметките“. Но како најстар маж во куќата, моја должност е да ги разделам. Ја повлекувам јаката од маицата на Карлос, но се сопнувам од ногата на Луис и се струполувам на подот со нив. Пред да успеам да си ја повратам рамнотежата, ледено студена вода веќе е истурена врз мојот грб. Вртејќи се брзо, ја гледам мајка ми, облечена во својата работна униформа, како сите нè полева со кофа закачена на раката. Таа работи како контролор во локалната продавница на неколку блока од нашата куќа. Не ѝ плаќаат нешто проклето многу, но нам и така не ни требаат многу пари.

„Станувај“, наредува таа во нејзин стил.

„Срање, мамо“, вели Карлос, станувајќи.

Мајка ми го искористува она што останало од ледено студената вода и со неа го прска Карлос директно во лицето.

Луис почнува да се смее, па и тој си го добива својот дел од водата во лице. Ќе научат ли некогаш?

„Имаш уште нешто да додадеш, Луис?“ прашува таа.

„Не, госпоѓо“, вели Луис, стоејќи исправено како војник.

„Има уште некој валкан збор кој сака да излезе од таа твоја *boca*³, Карлос?“ Повторно ги става рацете во кофата како знак за предупредување.

„Не, госпоѓо“, се огласува војникот број два.

„А ти, Алехандро?“ Нејзините очи се стеснуваат во линија додека се фокусира на мене.

² Гомнар

³ Уста

„Што? Се обидувам да ги раздвојам“, велеам невино, апатувајќи ѝ ја мојата „не можеш да ми одолееш“ насмевка.

Таа прска вода и во моето лице. „Тоа ти е затоа што не си ги раздвоил порано. Сега облечете се сите и дојдете да појадувате пред да одите училиште.“

Толку беше од мојата „не можеш да ми одолееш“ насмевка. „Знаеш дека нè сакаш“, довикувам додека ја напушта нашата соба.

По едно брзо туширање, се враќам во собата со крпа замотана околу половината. Го гледам Луис со една од моите *бандана*⁴ марами на главата и грлото ми се стегнува. Ја повлекувам марамата. „Немој никогаш да ги допираш овие, Луис.“

„Зошто да не ги допирам?“ прашува тој, правејќи невин израз со своите длабоки кафени очи.

За Луис тоа е само марама. За мене, тоа е симбол за она што е и она што никогаш нема да биде. Како го ѓаволите би требало да му го објаснам тоа на единаесетгодишно дете? Тој знае што сум јас. Не е тајна дека *бандана* марамата на себе ги има боите на *бандата Латино Крв*. Одмаздата ме вовлече во тоа и сега веќе нема назад. Но јас по прво ќе умрам отколку да дозволам некој од моите браќа да се вплетка во тоа.

Ја туткам *банданата* во тупаница. „Луис, не ги допирај моите срања. Особено не моите работи од *Латино Крв*.“

„Мене ми се допаѓа црвено и црно.“

Тоа е последната работа која ми треба да ја чујам. „Ако некогаш те фатам како пак ја носиш, ќе бидеш црно црвен во лицето“, му велеам. „Разбра, мало братче?“

Тој кимнува. „Да. Разбрав.“

Додека тој ја напушта собата со весели чекори, јас се прашувам дали навистина разбра. Се обидувам да престанам да мислам на тоа, па земам една црна маица од гардероберот и навлекувам на себе износени, избледени фармерки. Додека ја врзувам *банданата* околу главата, го слушам гласот на мајка ми како одек-

⁴ Триаголна мексиканска марама за на глава

нува од кујната.

„Александро, дојди да јадеш пред да се излади храната. *De prisa*⁵, побрзај.“

„Доаѓам“, одговарам. Никогаш нема да разберам зошто храната е толку важен дел од нејзиниот живот.

Моите браќа се веќе зафатени со јадење, кога јас влегувам во кујната. Го отворам фрижидерот и ја скенирам неговата содржина.

„Седнувај.“

„Мамо, само ќе земам...“

„Ништо нема да земеш, Александро. Седнувај. Ние сме семејство и ќе јадеме како семејство.“

Воздивнувам, ја затварам вратата од фрижидерот и седнувам покрај Карлос. Не секогаш е добро да си дел од семејство, понекогаш и тоа има свои недостатоци. Мајка ми става преполна чинија јајца и тортиљи пред мене.

„Зошто не можеш да ме викаш Алекс?“ прашувам со наведната глава додека зјапам во храната.

„Ако сакав да те викам Алекс, немаше да се трудам да ти го дадам името Александро. Не ти се допаѓа твоето име?“

Мускулите ми се напнуваат. Крстен сум по татко ми, кој повеќе не е жив, што мене ми ја остава одговорноста да бидам мажот во куќата. Александро, Александро Џеј, Џуниор... сето тоа ми е едно исто.

„Зарем е важно?“ мрморам додека земам тортиља. Погледнувам нагоре, обидувајќи се да ја оцена нејзината реакција.

Таа ми е свртена со грбот и мие садови во мијалникот. „Не.“

„Алекс сака да се преправа дека е бел“, се вмешува Карлос. „Можеш да го смениш името, брат, но никој нема да помисли дека си нешто друго освен *Мехикано*⁶.“

„Карлос, *callate la boca*“, го предупредувам. Не сакам да бидам бел, само не сакам да ме поврзуваат со татко ми.

⁵ Брзо

⁶ Мексиканец

„*Por favor*⁷, вие двајцата“, мајка ми нè прекинува. „Доволно тепачки за еден ден.“

„*Mojado*.“ Го слушам певливиот глас на Карлос, кој сака дополнително да ме испровоцира со тоа што ме нарекува илегален мексикански имигрант.

Доста ми е од устата на Карлос, претера. Станувам, а столицата треска на подот. Карлос ме следи и застанува пред мене, исполнувајќи го просторот помеѓу нас. Знае дека можам да го скршам од котек. Неговото бомбастично его еден ден ќе му донесе неволји со погрешна личност.

„Карлос, седнувај долу“, наредува мајка ми.

„Валкан Мексиканец“, Карлос ги растегнува зборовите со изобличен длабок акцент. „Или подобро кажано, бандит.“

„Карлос!“ Мајка ми остро го прекорува додека се доближува нанапред, но јас застанувам помеѓу нив и го повлекувам брат ми за јаката.

„Да, тоа е сè што некој би помислил за мене“, му велам. „Но продолжи да зборуваш глупости и ќе го мислат истото и за тебе.“

„Брат, тоа ќе го мислат за мене како и да е. Без разлика дали јас го сакам тоа или не.“

Го ослободувам. „Грешиш, Карлос. Можеш подобро, можеш да бидеш подобар.“

„Од тебе?“

„Да, подобар од мене и знаеш дека е така“, велам. „Сега извини ѝ се на мама што зборуваше глупости пред неа.“

Еден поглед во моите очи и Карлос знае дека не се шегувам. „Извини, мамо“, вели тој и седнува. Од облаци се гледа дека суетата му е повредена.

Мајка ми се врти и го отвора фрижидерот, обидувајќи се да ги скрие солзите. Да му се плукнам, загрижена е за Карлос. Тој е втора година во средното училиште и следните две години ќе бидат одлучувачки за него. Или ќе оди по правилниот пат или ќе скршне од него.

⁷ Те молам, ве молам

Со силна потреба да излезам од дома, ја облекувам мојата црна кожна јакна. Брзо ја бакнувам мајка ми во образот, се извинувам што ѝ го уништивме појадокот, а потоа излегувам надвор, прашувајќи се како ќе ги задржам Карлос и Луис подалеку од патот по кој тргнав јас и како да ги упатам кон некој подобар. Ох, ебената иронија на сето тоа.

На улицата, момците со иста боја бандана марами ме поздравуваат со познатиот поздрав на *Латино Крв*: двапати удираат со десната рака на левата дланка додека нивниот среден прст е свиткан. Вените ми вријат додека им го возвраќам поздравот, пред да го запалам моторот. Сакаат опасен член на бандата, го имаат. Пеколно добро глумам пред светот околу мене, некогаш дури се изненадувам и самиот себеси.

„Алекс, почекај“, извикува познат женски глас.

Кармен Санчез, мојата сосетка и бивша девојка се стрчува кон мене.

„Еј, Кармен“, мрморам.

„А да ме фрлиш и мене до училиште? Што викаш?“

Нејзиното кратко, црно здолниште ѝ ги открива неверојатните нозе, а маицата ѝ е прилепена за телото, истакнувајќи ги нејзините мали, но топчести гради. Имаше денови кога бев во состојба да направам сè за неа, но тоа беше пред да ја фатам во креветот на едно момче за време на летото. Или беше во неговата кола...

„Ајде, Алекс. Ти ветив дека нема да те гризнам... освен ако ти не сакаш.“

Кармен е мојата девојка од *Латино Крв*. Без разлика дали сме заедно како пар или не, сè уште си го чуваме грбот еден на друг. Тоа е правилото по кое живееме. „Качувај се“, велам.

Кармен скокнува на мојот мотор и слободно ги става рацете на моите бутови, а телото го припива до мојот грб. Тоа нејзино прилепување го нема ефектот на кој таа најверојатно се надеваше. Што си мисли таа, дека ќе го заборавам минатото? Нема шанси. Мојата историја одредува кој сум јас.

Се обидувам да се фокусирам на почетокот на четвртата година на Ферфилд, тука и сега.

Тоа е проклето тешко, бидејќи, за жал, мојата иднина по дипломирањето ќе биде исто толку заобана како и моето минато.

3 BRI TANI

„Целата коса ми се разбушавува во овој автомобил, Сиера. Секојпат кога ќе го спуштам кровот, косата ми изгледа како да сум поминала низ торнадо“, ѝ велем на мојата најдобра пријателка додека го возам мојот нов, сребрен кабриолет по улицата Вајн кон Ферфилд.

„Надворешниот изглед е сè.“ Моите родители ме научија на мотото кое ме води низ животот. Тоа е причината поради која не дадов коментар за BMW-то кога татко ми ми го даде екстравагантниот роденденски подарок пред две недели.

„Живееме на половина час од 'ветровитиот град', вели Сиера, држејќи ја раката крената во воздухот додека се возиме. „Чикаго и не е баш познат по мирното време. Сепак, изгледаш како русокоса, грчка божица со дива коса, Брит. Нервозна си само затоа што повторно ќе го видиш Колин.“

Погледот ми одлетува кон фотографијата од мене и Колин во облик на срце која е залепена на шофершајбната. „Цело лето поминато далеку од некого... тоа може да ги смени луѓето.“

„Далечината прави срцата уште повеќе да се зближуваат“, враќа Сиера. „Ти си капитен на навивачкиот тим, а тој е капитен на рагби тимот на Варсити. Вие двајца мора да бидете заедно, во спротивно, соларниот систем ќе ја загуби својата рамнотежа.“

За време на летото, Колин неколкупати се јави од неговата семејна колиба, каде што се дружеше со своите пријатели, но не знам во каква состојба е нашата врска сега. Тој штотуку се врати оттаму, минатата ноќ.

„Ги обожавам тие фармерки“, вели Сиера, гледајќи

во моите избледени бразилски панталони. „Ќе ми ги позајмиш уште пред да добиеш шанса повторно да ги облечеш.“

„Мајка ми ги мрази“, ѝ велем, мазнејќи си ја косата додека стојам на семафорот и се обидувам да ја припитомам мојата русокоса џунгла. „Вели дека изгледаат како да сум ги собрала од некоја продавница за стара, износена облека.“

„Ќе кажа ли дека 'старомодното' е повторно во мода?“

„Да, како воопшто да ме слуша. Едвај ми обрнати внимание кога ја прашав за новата негувателка.“

Никој не разбира како е кај мене дома. За среќа, ја имам Сиера. Таа можеби не ме разбира, но барем знае да ме сослуша и да ја зачува мојата тајна. Покрај Колин, Сиера е единствената која ја има запознаено сестра ми.

Сиера ја отвора папката со музички дискови. „Што се случи со последната негувателка?“

„Шели ѝ откина прамен од косата.“

„Ауч.“

Додека возам по паркингот на училиштето, повеќе мислам на сестра ми отколку на патот. Моите тркала почнуваат да шкрипат и успевам да застамам на само неколку сантиметри пред да удрам во еден тип и една девојка на мотор. Не забележав, мислев дека тоа е слободно паркинг место.

„Гледај малку, кучко“, вели Кармен Санчез, девојката која седи на задниот дел од моторот со кренат среден прст.

„Извини“, велем гласно за да го надвикам силното брмчење на моторот. „Изгледаше како да нема никој.“

Тогаш сфаќам во чиј мотор за малку ќе удрев. Возачот се врти кон мене. Лути темни очи. Црвено црна бандана. Потонувам надолу на возачкото седиште, се спуштам најмногу што можам.

„Ох, срање. Тоа е Алекс Фуентес“, велем, згрчувајќи го лицето.

„Господе Боже, Брит“, тивко вели Сиера. „Би сакала да поживеам барем додека да матурираме. Излегувај

одовде пред да одлучи да нè убие двете.“

Алекс зјапа во мене со своите ѓаволски очи, додека полека го спушта потпирачот и го навалува моторот на него. Дали планира да ми се развика?

Се обидувам да го ставам автомобилот во рикверц, очајно штракајќи со менувачот напред-назад. Се разбира, воопшто не е изненадување тоа што татко ми наместо автоматски, ми купи автомобил со мануелен менувач за брзини, без да се обиде да најде време за да ме научи како да ја возам проклетата работа.

Алекс прави чекор нанапред и се доближува до мојот автомобил. Моите инстинкти ми велат да ја оставам колата и да почнам да бегам, исто како што би направила кога би била заглавена на шини по кои се движи воз директно во мојот правец. Погледнувам кон Сиера, која очајно пребарува нешто низ својата чанта. Дали таа се шегува со мене?

„Не можам да го ставам проклетив автомобил во рикверц. Ми треба помош. Што бараш ти низ чантата?“ прашувам.

„Барам, на пример... ништо. Се обидувам да не дојдам очи в очи со оние од *Латино Крв*. Мрдни, направи нешто, што чекаш?“ одговара Сиера низ стиснати заби. „А покрај тоа, јас знам да возам само автомобили со автоматски менувачи.“

Конечно успевам да ја ставам колата во рикверц и се справувам со воланот кој силно и тешко чкрипи додека се враќам наназад и почнувам да барам друго место за паркинг.

Откако се паркирам во задниот дел од паркингот, далеку од одреден член на банда кој има репутација дека може да го исплаши и најсилниот рагби играч на Ферфилд, Сиера и јас се упатуваме кон скалите кои водат до влезот на училиштето. За жал, Алекс Фуентес и остатокот од неговите пријатели од бандата веќе седат кај влезната врата.

„Само продолжи да одиш и ќе поминеме покрај нив“, мрмори Сиера. „Што и да правиш, немој да ги гледаш во

очи.“

Тоа е прилично тешко да се изведе кога Алекс Фуентес застанува точно пред мене и ми го блокира патот. Која беше молитвата која би требало да се каже токму во тој миг кога знаеш дека ќе умреш?

„Ти си мизерен возач“, вели Алекс со својот благ латино акцент и комплетно супериорен „ЈАС СУМ ГЛА-ВЕН“ став.

Момчето можеби изгледа како модел на „Абер-кромби“, со неговото вајано тело и беспрекорно лице, но поголеми шанси има неговата фотографија да се најде во криминално досие отколку во моден каталог.

Децата од северната страна на градот не се мешаат со децата од јужната страна. Не е дека ние мислиме дека сме подобри од нив, ние сме едноставно, различни. Израснати сме во ист град, но на тотално спротивни страни. Ние живееме во големи куќи на езерото Мичиген, а тие живеат веднаш до шините. Изгледаме, се однесуваме и се облекуваме различно. Не велам дека тоа е добро или лошо; едноставно така стојат работите во Ферфилд. И, да бидам искрена, повеќето од девојките од јужниот крај со мене се однесуваат како што се однесува Кармен Санчез... ме мразат поради тоа која сум.

Или, подобро кажано, која тие мислат дека сум.

Погледот на Алекс полека поминува надолу по моето тело, патувајќи по целата негова должина, пред повторно да се крене нагоре. Не е првпат некое момче така да ме „сними“, од глава до петици, само никогаш не ми се случило момче како Алекс да го направи тоа толку бесрамно... и од толку блиску. Чувствувам дека лицето почнува да ми гори.

„Следен пат, пази каде одиш“, вели тој со ладен и јасен глас.

Се обидува да ме заплаши. Тој е професионалец во тоа. Не му дозволувам да допре до мене и да победи во неговата мала заканувачка игра и покрај тоа што имам чувство дека стомакот ми се превртува по стопати во секунда. Ги исправувам рамената и саркастично се нас-

мевнувам, истиот сарказам кој секогаш го користам кога сакам да ги отргнам луѓето од себе. „Ти благодарам за предупредувањето.“

„Ако некогаш ти затреба вистински маж за да те научи како се вози, јас можам да ти дадам неколку часа.“

Свиркањата и мјаукањата кои доаѓаат од неговите пријатели ми ја зовриваат крвта.

„Да беше вистински маж, ќе ми ја отвореше вратата наместо да ми го блокираш патот“, велеам, воодушевувајќи се од сопствената храбра досетливост, иако чувствувам дека колената би можеле да ме предадат и да потклекнат во секој момент.

Алекс оди наназад, ја отвора вратата и се поклонува како да ми е слуга. Ме исмејува, тој го знае тоа, а и јас го знам. Сите знаат. Погледнувам кон Сиера која сè уште очајно пребарува низ својата чанта. Таа веќе е избекумена.

„Очигледно немаш свој живот“, му велеам.

„Како твојот? Sabóna⁸, слушај да ти кажам нешто“, вели Алекс сурово. „Твојот живот не е реален, лажен е. Исто како тебе.“

„Подобро тоа отколку да го живеам животот како губитник“, му враќам, надевајќи се дека моите зборови печат исто толку колку и неговите. „Како тебе.“

Ја грабнувам раката на Сиера и ја повлекувам кон отворената врата. Мјаукања и коментари нè следат додека влегуваме во училиштето. Конечно го испуштам воздухот кој го држев и се вртам кон Сиера. Мојата најдобра пријателка зјапа во мене, вџашена. „Да му се плукнам, Брит! Имаш некоја желба да умреш или нешто слично?“

„Што му дава право на Алекс Фуентес да го исмејува секој кој ќе му се најде на патот?“

„Ах, можеби пиштолот кој го крие во панталоните или боите на бандата кои ги носи“, вели Сиера со зборови од кои се цеди сарказам.

„Не е толку глупав да носи пиштол на училиште“,

⁸ Кучко

велеам. „А јас одбивам да дозволам некој да ме малтретира. Тој или кој било друг.“ Барем не на училиште. Училиштето е единственото место каде можам да го носам „перфектниот“ лажен изглед; сите во училиштето паѓаат на тоа. Одеднаш ме погодува фактот дека сега ја почнуваме последната година на Ферфилд и ја протресувам Сиера за рамениците. „Сега сме матуранти“, велеам со истиот ентузијазам кој го користам кога вежбаме со навичачкиот тим за време на натпреварите.

„Па?“

„Па, почнувајќи од овој момент, сè ќе биде п-е-р-ф-е-к-т-н-о.“

Свончето почнува да свони. Всушност, тоа не е класично училишно свонче затоа што здружението на студенти минатата година гласаше свончето кое го означува крајот помеѓу часовите да го заменат со музика. Сега свири „Летна љубов“ од филмот „Брилијантин“. Сиера почнува да оди низ ходникот. „Јас ќе се осигурам да имаш п-е-р-ф-е-к-т-н-о погреб. Со цвеќиња и сето тоа.“

„Кој умрел?“ прашува нечиј глас зад мене.

Се вртам. Тоа е Колин, со својата руса коса осветлена од сонцето и насмевка толку широка што му го зафаќа речиси целото лице. Посакувам да имав огледало за да можам да проверам дали ми е размачкана шминката. Но Колин сигурно ќе биде со мене дури и да е така, зар не? Се стрчувам и го прегрнувам најсилно што можам.

Тој цврсто ме држи, нежно ме бакнува и ме повлекува наназад. „Кој умрел?“ повторно прашува.

„Никој“, одговарам. „Заборавај на тоа. Заборавај на сè, освен на тоа да бидеш со мене.“

„Тоа е лесно кога си толку проклето згодна.“ Колин повторно ме бакнува. „Извини што не ти се јавив. Збеснав додека да се распакувам и сето тоа.“

Му се насмевнувам, задоволна што летото кое го поминавме раздвоени не ја променило нашата врска. Соларниот систем е безбеден, барем сега засега.

Колин ги става рацете на моите рамена кога пре-

дната врата од училиштето се отвора. Алекс и неговите пријатели прснуваат низ неа како да се тука за да го ограбат училиштето.

„Зошто воопшто доаѓаат на училиште?“ Колин тивко мрмори за да го чујам само јас. „И така половина од нив најверојатно самите ќе се откажат пред да заврши годината.“

Мојот поглед за момент се пресретнува со погледот на Алекс и морници ме полазуваат по грбот.

„Утрово за малку ќе го удрев моторот на Алекс Фуентес“, му вела на Колин веднаш штом Алекс се оддалечува.

„Си требала.“

„Колин...“ вела со критичен тон.

„Па што? Барем ќе имавме возбудлив прв ден. Училиштево е едно тешко здодевно срање.“

Здодевно? За влакно избегнав сообраќајна несреќа, бев дрско навредена од една од девојките од јужниот крај и бев малтретирана од опасен член на банда пред влезната врата на училиштето. Ако ова е некакво навестување за тоа каква ќе биде завршната година, училиштето ќе биде сè, само здодевно не.

4 ALEKS

Знаев дека ќе ме повикаат во канцеларијата на новиот директор во текот на учебната година, но навистина не очекував тоа да биде уште првиот ден. Слушнав дека директорот Агире го вработиле поради строгиот карактер и неговата репутација која ја стекнал во некое училиште во Милвоки. Штом мојот задник седи тука наместо нечиј друг од *Латино Крв*, некој сигурно ме посочил мене како главен водач.

Па еве ме тука, ме извлекоа од салата за физичко за Агире да може да ги дува градите и да меле за правилата на училиштето кои не смеат да бидат прекршени. Чувствувам дека ме набљудува и испитува, се прашува како ќе реагирам додека ми се заканува. „... а оваа година училиштето има вработено двајца комплетно вооружени службеници за обезбедување, Алехандро.“

Неговите очи се фокусираат на мене, се обидува да ме заплаши. Аха, така. Веднаш можам да забележам дека без разлика на тоа што Агире е Латино, тој нема поим како функционираат нашите улици. Сигурен сум дека сега ќе почне да зборува како и тој израснал во сиромашно семејство, исто како мене. Тој најверојатно никогаш не поминал ниту со автомобил низ мојот крај од градот. Можеби треба да се понудам да му организирам една обиколка.

Застанува пред мене. „Му ветив на управникот, а исто така и на училишниот одбор, дека јас лично ќе бидам одговорен за елиминирање на насилството кое го демне ова училиште со години. За никого нема да се двоумам дали да го отстранам доколку не ги почитува правилата на училиштето.“

Не направив ништо, освен што малку се забавував со онаа навивачка од тимот на мажоретките, а овој тип веќе ми зборува за отстранување. Можеби слушнал за моето суспендирање минатата година. Малиот инцидент направи да ме суспендираат на три дена. Не беше моја вина... целосно. Пако ја имаше таа луда теорија дека за разлика од кај латино момците, студената вода има различен ефект врз алатите на белите момци. Нè фатија во просторијата со бојлерите веднаш откако тој ги исклучи, баш во моментот додека јас се справав со него за тоа.

Јас немав никаква врска со целата работа, но подеднакво ме обвинија и мене. Пако се обиде да ја каже вистината, но нашиот претходен директор не сакаше да слуша. Можеби ќе нè сослушаше, ако се борев поупорно. Но, каква корист од тоа?

Јасно е дека Британи Елис е виновникот што сум тука денес. Мислите дека нејзиниот копук од момче некогаш може да го повикаат во канцеларијата на директорот? Нема шанси. Фраерот е рагби играч, идол. Тој може да не оди на часови и да почнува тепачки и Агире најверојатно сè уште би му го лижел задникот. Колин Адамс секогаш ме провоцира, знаејќи дека пак ќе се извлече. И секогаш кога сакам да му „одржам лекција“, тој наоѓа начин да побегне или да се спика онаму каде има насобрано професори... професори кои едвај чекаат јас да заебам.

Ах, еден ден...

Погледнувам кон Агире. „Не започнувам никакви тепачки.“ Можам само да довршам ако некоја е веќе започната, си мислам.

„Тоа е добро“, вели Агире. „Но слушнав дека денес си малтретирал една ученичка на училишниот паркинг.“

Тоа што Британи Елис за малку ќе ме прегазеше со својот нов, блескав „Бимер“ е моја вина? Во последните неколку години се обидувам да ја избегнувам богатата кучка. Слушнав дека минатата година имала тројка во свидетелството, но само еден мал повик од нејзините родители во училиштето го сменил тоа во петка.

Тоа ќе ѝ ги уништи шансите за запишување на добар факултет.

Заеби го тоа срање. Ако јас добијам тројка, мајка ми би ми ја акнала главата од сид и би ме терала да учам двапати повеќе. Се убив од учење за да добијам добри оценки затоа што кога ме испрашуваа бараа дополнително објаснување за секој мој одговор. Како да мамам. Не се работи за одење на факултет. Се работи за докажување дека *можам* да влезам... ако мојот свет беше поинаков.

Сите гледаат на луѓето од јужната страна како на поглупави за разлика од оние од северната, но тоа е чисто срање. Ние не сме богати, не сме опседнати со материјални работи или потребата да се запишеме на најскапите и најпрестижни факултети. Па што? Ние најголем дел од времето се обидуваме да преживееме, секогаш будно да си го чуваме грбот.

Претпоставувам дека најтешкиот дел од животот на Британи Елис е да одлучи која вечер во кој ресторан ќе оди на вечера. Девојката го користи своето добро тело за да манипулира со сите кои ќе дојдат во контакт со неа.

„Би сакал да го споделиш со мене она што се случи на училишниот паркинг? Би сакал да ја чујам твојата страна од приказната“, вели Агире.

Не го добиваш тоа. Уште одамна научив дека мојата страна од приказната не е важна. „Работата од утрово... е тотално недоразбирање“, му велама. *Недоразбирање на Британи Елис дека две возила не можат да се паркираат на исто паркинг место.*

Агире станува и се навалува на неговото полирано, беспрекорно чисто биро. „Обиди се недоразбирањата да не ти прејдат во навика, во ред?“

„Алекс.“

„А?“

„Се викам Алекс“, велама. Она што тој го знае за мене го пишува во моето училишно резиме кое е толку полно со предрасуди и клевети што најверојатно е дебело 25

сантиметри.

Агире ми кимнува. „Добро, Алекс. Подготви се за шестиот час. Но не заборавај дека имам очи насекаде во училиштето, очи кои ќе го следат секој твој потег. Не би сакал повторно да те видам во мојата канцеларија.“ Само што станувам, тој ја става раката на моето рамо. „И само да знаеш, мојата цел е секој студент во ова училиште да напредува. *Секој студент*, Алекс, вклучувајќи те и тебе. Така што, какви и да се предрасудите кои ги имаш за мене, подобро уште сега фрли ги во вода. *¿Me entiendes?*“

„*Si. Entiendo*¹⁰“, велеам, прашувајќи се колку навистина можам да му верувам. Во ходникот, море од ученици брзо се движат кон училниците за нивниот следен час. Немам поим каде треба јас да бидам, а и сè уште сум во облеката за часот по физичко.

Се враќам во соблекувалната за да се пресоблечам, кога една песна почнува да свири низ звучниците, известувајќи нè дека почнува шестиот час. Го вадам распоредот од задниот џеб.

Хемија со госпоѓа Питерсон. Одлично, уште една тврда глава со која треба да се расправам.

⁹ *Me разбираш?*

¹⁰ *Да. Разбирам*

5 BRI TANI

Го земам телефонот и пред да почне часот по хемија, вртам дома за да видам како е Шели. Багда не е многу среќна затоа што сестра ми збеснала кога го пробала ручекот и не ѝ се допаднал. Очигледно Шели ја треснала чашата со јогурт од подот во знак на протест.

Зарем е премногу да се надевам дека мајка ми ќе го прескокне одењето во кантри клубот барем еден ден за да биде таму во случај да треба да ја замени Багда? Летото официјално заврши и јас не можам да бидам таму и да ја преземам ситуацијата во свои раце секогаш кога негувателките ќе си заминат.

Би требало да се фокусирам на училиштето. Сакам да се запишам во Нортвестерн, факултетот каде дипломирал татко ми. Тоа е мојата цел, да отидам на факултет кој е блиску до дома за да бидам тука за сестра ми. Откако ѝ давам на Багда неколку предлози за Шели, земам воздух длабоко, лепам насмевка на лицето и влегувам на час.

„Еј, срце. Ти чувам место.“ Колин покажува кон столчето до него.

Училницата е уредена со високи лабораториски клупи за двајца. Ова значи дека ќе седам до Колин до крајот на учебната година и заедно ќе работиме на страшниот проект по хемија кој треба да го подготвиме на крајот. Чувствувајќи се малку будалесто што воопшто помислив дека работите помеѓу нас би можеле да бидат сменети, седнувам на столчето и ја вадам тешката книга по хемија.

„Еј, видете. Фуентес е во нашиот клас!“ довикува некое момче од задниот дел на училницата. „Алекс,

тука, *ven pa'ca*¹¹.”

Се обидувам да не зјапам додека Алекс ги поздравува пријателите со удирање по грбот и изведува некакви поздрави со рацете кои тешко дека би можела да ги повторам. Сите си велат „*ese*“ еден на друг, што и да им значи тоа. Присуството на Алекс го забележуваат сите очи во училницата.

„Слушнав дека минатиот викенд го уапсиле за поседување дрога“, ми шепоти Колин.

„Нема шанси.“

Тој кимнува и ги крева веѓите. „Има шанси.“

Добро, информацијата не би требало да ме изненади. И јас имам чуено дека Алекс повеќето викенди ги поминува дрогиран, онесвестен или со некои други нелегални активности.

Госпоѓа Питерсон ја затвора вратата со трескање и сите очи од задниот дел на училницата, каде седат Алекс и неговите пријатели, се префрлаат кон предниот дел каде стои госпоѓа Питерсон. Таа има светло кафена коса која сега е собрана во цврсто стегнато опавче. Жената најверојатно е во своите доцни дваесетти години, но нејзините очила и константно крутата намуртена експресија прават да изгледа многу постаро. Имам слушнато дека сега е строга и груба, бидејќи во првата година од нејзините предавања, учениците толку многу не ја почитувале, што ја натерале да се расплаче пред нив. Не сакале да почитуваат професорка која е толку млада што би можела да им биде постара сестра.

„Добар ден и добредојдовте до вашата последна година од предавањата по хемија.“ Таа седнува на крајот од бирото и отвора една папка. „Го ценам тоа што самите сте си нашле места за седење, но јас го правам распоредот за седење... по азбучен ред.“

И јас офкам заедно со остатокот од класот, но на госпоѓа Питерсон око не ѝ трепнува. Таа стои пред првата лабораториска клупа и вели, „Колин Адамс, седни на првото столче. Твоја партнерка е Дарлин Боем.“

¹¹ Дојди

Дарлин Боем е капитен на тимот мажоретки на универзитетот заедно со мене. Таа ми упатува извинувачки поглед додека се мести да седне на столчето до моето момче.

Како што продолжува листата на госпоѓа Питерсон, така учениците неволно се преместуваат на нивните предодредени места.

„Британи Елис“, вели госпоѓа Питерсон, покажувајќи зад клупата на Колин. Незаинтересирано седнувам на столот на моето доделено место.

„Алеjandro Фуентес“, вели госпоѓа Питерсон, покажувајќи на столот веднаш до мене.

Ох, Господе Боже... партнери по хемија? Во текот на целата завршна учебна година? Нема шанси, не е можно, ова е ТОЛКУ погрешно. Му упатувам на Колин поглед со кој барам помош додека се обидувам да избегнам напад на паника. Дефинитивно требаше да останам дома. Во кревет. Под покривките.

„Викајте ме Алекс.“

Госпоѓа Питерсон го крева погледот од списокот и го поздравува Алекс со очилата закачени на нејзиниот нос. „Алекс Фуентес“, вели таа, пред да го смени името на нејзиниот лист. „Господине Фуентес, извадете ја таа бандана од главата. Никакви предмети поврзани со нечији банди не се дозволени да влезат во оваа училница. За жал, Алекс, твојата репутација кажува многу за тебе. Политиката за толеранција на мојот час е сведена на нула, а директорот Агире стопроцентно ме поддржува во тоа... дали сум јасна?“

Алекс зјапа во неа, а потоа ја трга марамата од неговата глава, покажувајќи ја темната коса која има иста боја како неговите очи.

„Подобро да биде покриен“, ѝ шепоти Колин на Дарлин, но и јас и Алекс го слушаме.

„*Vete a la verga*¹²“, му вели Алекс на Колин, а погледот му е остар како нож. „*Cállate el hocico*¹³.“

¹² Оди по ѓаволите

¹³ Затвори ја големата уста

„Како ќе кажеш, друже“, вели Колин и се врти нанапред. „Тој не знае ни да збори англиски.“

„Доволно беше, Колин. Алекс, седни.“ Госпоѓа Питерсон го погледнува целиот клас. „Тоа важи и за сите вас. Не можам да го контролирам она што го правите надвор од оваа училишница, но тука, јас сум шефот.“ Таа повторно се врти кон Алекс. „Јасна ли сум?“

„*Sí, Señora*¹⁴“, вели Алекс со намерно развлечени зборови.

Госпоѓа Питерсон се доближува до крајот на својот список, а јас давам сè од себе за да не го погледнам во очи момчето кое седи до мене. Штета што ја оставив чантата во мојот шкаф, да ја имав сега со мене, ќе се преправав дека барам нешто како што правеше Сиера утрово.

„Ова е за никаде“, си мрмори Алекс под носот. Гласот му е темен и зарипнат. Дали можеби намерно прави да звучи така?

Како ќе ѝ објаснам на мајка ми дека Алекс Фуентес ќе ми биде партнер цела година? Ох, Боже, се надевам дека нема да ме обвини мене дека некако самата сум се заплеткала во ова.

Погледнувам кон моето момче кое е длабоко навлезено во разговор со Дарлин. Толку сум љубоморна. Зошто моето презиме не беше Алис наместо Елис, па сега јас да можев да седам до него?

Колку ќе беше добро ако Господ на сите ни дадеше по едно копче со кое можеш да го вратиш времето и да го премоташ денот. Да викнеш „Премотај!“ и денот едноставно да почне од почеток. Овој ден дефинитивно е еден од тие денови на кои им треба премотување.

Дали госпоѓа Питерсон навистина мисли дека е разумно да се спои капитенот на тимот на мажоретките со најопасното момче во училиштето? Жената дефинитивно е во заблуда.

Госпоѓа Заблуда конечно завршува со доделувањето на места за седење. „Знам дека вие матурантите мислите

¹⁴ Да, госпоѓо

дека знаете сè. Но немојте никогаш да се сметате себеси за успешни, сè додека не сте способни да помагате во лекување на болести кои го заразуваат човештвото или не сте дел од оние кои ја прават планетата подобро место за живеење. Доменот на изучување на хемијата игра пресудна улога во развојот на медицината, радиоактивните третмани за пациенти болни од рак, примената на нафтата, озонот...“

Алекс крева рака.

„Алекс“, вели професорката. „Имаш прашање?“

„Ух, госпоѓо Питерсон, дали сакате да кажете дека претседателот на Америка не е успешен?“

„Она што сакам да го кажам е дека... парите и статусот не значат сè во животот. Користете го мозокот и направете нешто за човештвото и за планетата на која живеете. Тогаш ќе бидете успешни. И ќе ја заслужите мојата почит, нешто со кое не можат да се пофалат многу луѓе на овој свет.“

„Јас имам работи со кои можам да се пофалам, госпоѓо Питерсон“, вели Алекс, очигледно обидувајќи се да се забавува.

Госпоѓа Питерсон ја крева едната рака. „Те молам, поштеди нè од деталите, Алекс.“

Затресувам со главата. Ако Алекс мисли дека со спротивставување на професорката ќе ни донесе добри оценки, тогаш гадно се лаже. Очигледно е дека госпоѓа Питерсон не сака „паметковци“, а мојот партнер е веќе на нејзиниот радар.

„Сега“, вели госпоѓа Заблуда, „погледнете во личноста која седи веднаш до вас.“

Што било, само тоа не. Но јас немам избор. Погледнувам повторно кон Колин, кој се чини прилично задоволен со својата доделена партнерка. Или Дарлин веќе има момче или сериозно ќе почнам да се запрашувам зошто таа толку се навалила на Колин и зошто толку често замавнува со косата и ја префрла од една на друга страна. Се тешам дека сум само параноична.

„Не мора да ви се допаѓа вашиот партнер“, вели гос-

поѓа Питерсон, „но заглавени сте заедно во следните десет месеци. Земете си пет минути за да се запознаете меѓусебно, а потоа секој од вас ќе го претстави својот партнер на класот. Зборувајте за тоа што сте правеле во текот на летото, какво хоби имате, или што било друго интересно или уникатно за кое вашите соученици можеби не знаат. Вашите пет минути почнуваат сега.“

Го извлекувам тефтерот, го отворам на првата страна и го туркам кон Алекс.

„Зошто не напишеш неколку работи за тебе во мојот тефтер, а јас ќе го направам истото во твојот.“ Подобра тоа, отколку да се обидувам да разговарам со него.

Алекс кимнува во знак на согласување, но мислам дека забележав искривување на крајчињата од неговата уста додека ми ја подаваше неговата тетратка.

Дали јас си ја замислив таа гримаса или тоа навистина се случи? Ја отстранувам таа мисла од главата, земам воздух длабоко и почнувам внимателно да пишувам сè додека госпоѓа Питерсон не ми каже да престанеме и да ги слушаме претставувањата на другите.

„Ова е Дарлин Боем“, Колин почнува да зборува прв.

Но јас не го слушам остатокот од говорот на Колин за Дарлин, нејзиното патување во Италија и за нејзиното искуство во кампот за танцување ова лето. Наместо тоа, погледнувам надолу кон мојот тефтер кој ми го подава Алекс и со отворена уста зјапам во зборовите напишани на страната.

6 ALEKS

Добро, не требаше да се забавам со неа на претставувањето. Тоа што во нејзиниот тефтер не напишав ништо друго освен: „Сабота навечер. Јас и ти. Часови по возење и жежок секс...“, најверојатно и не беше најпаметниот потег. Но страшно многу сакав да направам малата госпоѓица Перфектна да се збрка кога ќе треба да ме претстави. И успеав во тоа.

„Госпоѓице Елис?“

Се забавувам додека гледам како Перфектната погледнува кон Питерсон. Ох, таа е добра. Оваа моја партнерка знае како да ги скрие вистинските чувства, нешто што јас добро го препознавам, бидејќи и самиот постојано го правам.

„Да?“ вели Британи, накусувајќи ја главата и насмевнувајќи се како некоја кралица на убавината. Се прашувам дали таа насмевка некогаш ѝ го спасила задникот од казна за брзо возење.

„Ти си на ред. Претстави им го Алекс на твоите соученици.“

Се потпирам со зглобот на лабораториската клупа, чекајќи да го чујам претставувањето кое или ќе мора да го измисли или ќе мора да признае дека не знае ни една ебена работа за мене. Таа погледнува кон мојата удобна позиција и по здрвениот израз на нејзиното лице, како срна пред автомобилски фарови, убеден сум дека сум ја постигнал целта.

„Ова е *Александра* Фуентес“, почнува таа со бавно темпо. Спомнувањето на моето целосно име ме вади од кожа, но успевам да ја задржам лажната маска додека таа продолжува со измисленото претставување.

„Летото го поминал на улиците, малтретирајќи невини луѓе. Кога не го правел тоа, тој времето го минувал во обиколка на внатрешноста на затворите низ градот, ако знаете што сакам да кажам. И има скриена страст која никој никогаш не би можел да ја погоди.“

Училницата одеднаш станува тивка. Дури и Питерсон се исправува за да обрне внимание. По ѓволите, дури и јас слушам со толкаво внимание, како зборовите што доаѓаат од лажливата розова уста на Британи да се музика.

„Неговата скриена страст“, продолжува таа „е да оди на факултет и да стане професор како Вас, госпоѓо Питерсон.“

Да, како да не. Погледнувам кон мојата пријателка, Иса, која се забавува додека слуша како една бела девојка не се плаши да ми удри ваква шлаканица пред целиот клас. Британи ми упатува триумфална насмевка, мислејќи дека ја освоила рундата. Обиди се да погодиш повторно, *gringa*¹⁵.

Се подисправувам на столицата додека тишината продолжува да владее во училницата.

„Ова е Британи Елис“, велам, додека сите очи сега се вперуваат кон мене. „Ова лето таа отишла до трговскиот центар, купила нова облека за да го збогати гардероберот и ги потрошила сите пари на татко ѝ на пластична хирургија за да ги надгради своите“, го прочистувам грлото „атрибути.“

Можеби ова не е она што таа го напиша, но најверојатно е многу близу до вистината. За разлика од нејзиното претставување за мене.

Кикотења доаѓаат од *mis cuates*¹⁶ од задниот дел на училницата, а Британи е вкочанета како и клупата под мене, како моите зборови да го повредиле нејзиното скапоцено его. Британи Елис е навикната луѓето околу неа да ползат и добро би ѝ дошол еден ваков аларм што ќе ја разбуди од сонот. Јас всушност ѝ правам услуга. И колку само да знае, уште не сум го завршил воведот.

¹⁵ Бела девојко

¹⁶ Мои другари

„Нејзината скриена страст“, додавам, добивајќи ја истата реакција како и таа со нејзиното претставување за мене „е да излезе со *Mexicano* пред да матурира.“

Како што и очекував, моите зборови се проследени со коментари и тивки свиркања од задниот дел на училницата.

„Браво, Фуентес“, мојот пријател Лаки лае од задниот дел.

„Јас ќе излезам со тебе, *mamacita*¹⁷“, вели друг.

Му правам да пукне на едно момче од бандата Латино Крв по име Маркус кој седи зад мене и забележувам како Иса ја протресува нејзината глава како да сум направил нешто лошо. Што? Јас само малку се забавувам со богатата девојка од северниот крај.

Погледот на Британи преминува од Колин на мене. Погледнувам еднаш кон Колин и со очите му велам - играта почнува. Лицето на Колин веднаш добива светло црвена боја, слична на лута пиперка. Дефинитивно навлегов на негова територија. Одлично.

„Смирете се сите“, вели Питерсон остро. „Ви благодарам за вашите толку креативни и... просветлувачки претставувања. Госпоѓице Елис и господине Фуентес, останете после часот.“

•••

„Вашите претставувања не само што беа одвратни, туку и понижувачки за мене, а и за остатокот од класот“, вели Питерсон после часот, додека јас и Британи стоиме пред нејзиното биро. „Имате избор.“ Нашата професорка држи две сини ливчиња за казнување (останување на казнен час по завршување на редовните часови) и два листа од тефтер во другата. „Можете да останете на казнен час денес после редовните часови или да напишете есеј од петстотини зборови на тема „Почит“ и да го предадете утре. Што ќе биде?“

Пружам рака и посегнувам по ливчето за казнен час. Британи посегнува по листот за есеј. Колку предвидливо.

¹⁷ Секси девојка, буквален превод: мамичка

„Дали некој од вас има проблем со начинот на кој ги распределив местата за седење и партнерот со кој ќе работите на часот по хемија?“ прашува Питерсон.

Британи вели „Да“ додека јас истовремено велам „Не.“

Питерсон ги става очилата на нејзиното биро. „Слушајте, вие двајцата подобро средете ги вашите недоразбирања и несложувања пред да помине годината. Британи, нема да ти доделам нов партнер. И двајцата сте матуранти и ќе треба да се соочувате со изобилство од различни луѓе и карактери откако ќе матурирате. Ако немате во план летото да го поминете во обид да го положите мојот предмет, ви предлагам да работите заедно, наместо еден против друг. Сега побрзајте на вашиот следен час.“

Излегуваме од училницата и го следам мојот мал партнер по хемија низ ходникот.

„Престани да ме следиш“, избувнува таа и си погледнува преку рамото, проверувајќи колку луѓе нè гледаат додека одиме низ ходникот заедно.

Како да сум *el diablo*¹⁸ кој излегол од пеколот.

„Облечи долги ракави во сабота вечер“, ѝ велам, знаејќи дека со тоа ја доведувам до работ на лудилото. Обично не се обидувам да им се пикнам под кожа на белите девојки, но оваа ми е многу забавна за закачкање. Оваа, најпопуларната и најпосакуваната од сите, се грижи за она што ѝ го зборувам. „На задниот дел од мојот мотор понекогаш може да биде многу ладно.“

„Слушај, Алекс“, таа застанува и се врти кон мене, зафрлувајќи ја таа нејзина коса осветлена од сонцето преку рамената. Ме погледнува со ледено студени очи. „Не излегувам со момци од банди и не користам дрога.“

„Ни јас не излегувам со момци од банди, исто така“, велам, приближувајќи се кон неа. „И ни јас не користам дрога.“

„Да, секако. Изненадена сум што не си на рехабилитација или во некој малолетнички камп за делик-

¹⁸ Гаволот

венти.“

„Ти мислиш дека ме познаваш?“

„Знам доволно.“ Ги прекрстува рацете преку градите, но тогаш погледнува надолу и кога сфаќа дека таквата положба прави нејзините *chichis*¹⁹ да рипнат нагоре, веднаш ги спушта рацете покрај телото.

Додека се доближувам кон неа, давам сè од себе да не се фокусирам на тие *chichis*. „Ти ме пријави кај Агире?“

Таа прави чекор наназад. „Што ако сум јас?“

„*Mujer*²⁰, ти се плашиш од мене.“ Ова не е прашање. Само сакам да чујам, лично од нејзините усни, која е нејзината причина.

„Повеќето луѓе во ова училиште се плашат дека ако те погледнат накосо, ќе пукаш во нив.“

„Тогаш мојот пиштол досега требаше да чади, нели? Зошто ти не бегаш од страшниот *Mexicano*, а?“

„Ако ми дадеш шанса, ќе го направам тоа.“

Доста ми е од танцување околу оваа мала кучка. Време е малку да ѝ ги растресам пердувите за целосно да ја преземам ситуацијата во свои раце. Го затварам просторот помеѓу нас и ѝ шепнувам на уво, „Соочи се со фактите. Твојот живот е премногу совршен. Ти веројатно ноќе лежиш будна, фантазирајќи како да ја разиграш и украсиш сета таа белина во која живееш.“ Но, да му се плукнам, миризбата на ванила од нејзиниот парфем или лосион малку ме сецнува. Ме потсетува на колачиња. Обожавам колачиња. Ова не е добро, воопшто не е добро. „Играњето со оган, *chica*²¹, не секогаш мора да значи дека ќе се изгориш.“

„Допри ја и ќе зажалиш, Фуентес“, одсвонува гласот на Колин. Тој наликува на магаре, со белите големи заби и ушите кои сиркаат од под кратко истрижената коса. „Тргај ги рацете од неа.“

„Колин“, вели Британи. „Во ред е, можам да се справам со ова.“

¹⁹ Цициња

²⁰ Жено

²¹ Девојко

Магарето носи засилување: тројца други лигави бели фраери стојат зад него како поддршка. Ги меркам Магарето и неговите другари за да видам дали можам да ги средам сите и одлучувам дека сепак можам четворицата „да ги повозам за сите пари“. „Кога ќе бидеш толку силен за да играш во некоја од големите лиги, мочко, тогаш ќе ги слушам срањата кои ти излетуваат од уста“, велеам.

Другите ученици се собираат околу нас, оставајќи простор за тепачка која сигурно ќе биде брза, бесна и крвава. Многу добро знам дека Магарето е плашливец. Но сега има поддршка, па можеби само ќе стои како војвода и ќе набљудува. Јас сум секогаш подготвен за тепачка, сум учествувал во повеќе отколку што можам да избројам на прстите од рацете и нозете. Имам лузни и повеќе од доволно за да го докажам тоа.

„Колин, тој не вреди за ова“, вели Британи.

Фала, *tamacita*. Подоцна ќе се вратам на тебе.

„Ми се закануваш, Фуентес?“ кркнува Колин, игнорирајќи ја својата девојка.

„Не, гомнару, тоа не е во мој стил“, велеам и зјапнувам во него. „Малите кукавици како тебе можат да се закануваат, не јас.“

Британи го паркира своето тело пред Колин и ја става раката на неговите гради. „Немој да го слушаш“, вели таа.

„Не се плашам од тебе. Татко ми е адвокат“, се фали Колин, а потоа ги става рацете околу Британи. „Таа е моја. Немој никогаш да го забораваш тоа.“

„Тогаш врзи ѝ каишче околу вратот“, го советувам. „Во спротивно може да падне во искушение да најде нов сопственик?“

Другар ми Пако застанува покрај мене. „*Andas bien*²², Алекс?“

„Да, Пако“, му велеам и гледам како двајца професори се симнуваат од скалите и се движат низ ходникот, предводени од еден тип во полициска униформа. Ова е тоа што го сака Адамс, совршен план за да ми го исфрлат

²² *Cè e во ред?*

задникот од училиштето. Нема да паднам на тоа само за да завршам на црната листа на Агире. „*Sí, cè e добро.*“ Се вртам кон Британи. „Се гледаме подоцна, *tamacita*. Со душа го очекувам нашето *истражување по хемија.*“

Британи го наперчува дигнатиот нос во воздухот и прави гримаса како да сум најсмрдливиот отпад на планетата земја, а јас се вртам и си заминувам, избегнувајќи уште една казна или суспензија.